

han sin eneste Bror ud af Landet — ja, du kan godt ryste paa Hovedet, men det er, som jeg siger! Siden den Dag, da du mødte ham paa Gaden og han ikke vilde kende dig, har du ikke haft Ro paa dig. Det har jeg godt mærket.“

„Du veed, jeg betragter Johannes som en syg Mand. Jeg tror i Grunden, at han ofte selv lider under sine Tvangstanker. Jeg vil i al Fald ikke rejse uden at have sagt ham det sidste Farvel. Og nu taler vi ikke mere om ham. Nu tager jeg ind til Lloyds-Agenten og hører om Skibslejlighed.“

Dagen efter søgte han Broderen, men traf ham ikke hjemme. Han skrev da et Brev, fortalte, at han havde bestemt sig til at udvandre, og opgav en Tid, da han igen vilde søge ham.

„Det falder naturligvis hverken Meta eller mig let at bryde op fra Hjemmets Jord,“ skrev han. „Men jeg kan altsaa ikke bruges her, og Martyriets Tornekrone klør min Pande ikke efter. Vore Medmenneskers Taabelighed skal ikke faa Lov til at forgifte vor Tilværelse. Og — oprigtig talt — ikke mindst for Børnenes Skyld er der noget lokkende for mig i at kunne begynde helt forfra i en ny Jordbund, hvor jeg for mit Vedkommende kan leve med Bevidstheden om i det mindste ikke længer at være til Ulejlighed for nogen af dem, der for enhver Pris vil og skal have Betydning.“ —

Pastor Gaardbo boede tilleje hos et Par ældre Damer paa en Tredjesal i et Hus ved Slotskanalen. Han havde her to sollyse Værelser med en Udsigt, som man ikke